

TAFELTJE-DEK-JE, GOUDEZELTJE EN KNUPPEL-UIT-DE-ZAK.

HEEL lang geleden was er een kleermaker, die drie zonen had en maar een enkele geit. Maar de geit, die hen allen met haar melk voedde, moest goed eten hebben en ze moesten haar iedere dag naar de wei brengen. De zonen deden dit om de beurt.

Eens bracht de oudste zoon de geit naar het kerkhof, waar de heerlijkste kruiden groeiden en liet ze daar eten en rondspringen. 's Avonds, toen het tijd was om naar huis te gaan, vroeg hij: „Geitje, heb je genoeg gegeten?”

De geit antwoordde:

Mè, mè, ik ben zoo zat,
Ik lust geen enkel blad.

„Ga dan mee naar huis,” zei de jongen; hij nam het dier bij het touw, bracht het in de stal en bond het vast.

„Wel,” zei de oude kleermaker, „heeft de geit behoorlijk gegeten?”

„Ja,” zei de zoon, „die heeft zooveel gegeten dat ze geen enkel blad meer lust.”

Maar de vader wilde zich zelf overtuigen of het wel waar was; hij ging dus naar de stal toe, streekde zijn lief geitje en vroeg: „Geitje, heb je genoeg gehad?” De geit antwoordde:

Waarvan heb ik genoeg gehad?

Ik ben heelemaal niet zat!

Ik sprong wel over de graven,

Maar ik vond geen enkel blad. Mè, Mè.

„Wat hoor ik nu?” zei de kleermaker boos. Hij liep naar binnen en gaf zijn zoon een standje: „Wat,

jij leugenaar, je vertelt dat de geit zich zat gegeten heeft, en je hebt haar honger laten lijden!" En hij maakte zich zoo kwaad, dat hij zijn ellestok van de wand nam en zijn zoon het huis uit-ranselde.

De volgende dag was het de beurt van de tweede zoon; die zocht bij de haag die om de tuin stond, een plekje uit waar het vol malsche kruiden stond, en de geit at ze schoon op. 's Avonds toen hij naar huis wou gaan, vroeg hij: „Geitje, heb je nu genoeg gegeten?"

De geit antwoordde:

Mè, mè, ik ben zoo zat

Ik lust geen enkel blad.

„Ga dan mee naar huis, als je geen blaadje meer lust," zei de jongen. Hij trok de geit mee naar huis en bond ze in de stal vast.

„Wel," zei de oude kleermaker, „heeft de geit genoeg gegeten?"

„O, zeker!" zei de zoon, „die heeft zooveel gegeten dat ze geen blaadje meer lust."

Maar de vader vertrouwde het niet, hij ging zelf naar de stal en vroeg: „Geitje, heb je genoeg gehad?"

De geit antwoordde:

Waarvan heb ik genoeg gehad?

Ik ben heelemaal niet zat.

Ik sprong wel over de paden,

Maar ik vond geen enkel blad. Mè, Mè.

„Jou schandalige booswicht," schreeuwde de kleermaker, „om zoo'n braaf dier te laten honger lijden!" Hij pakte de el en sloeg daarmee de jongen de deur uit.

Nu kwam de beurt aan de derde zoon. Die wou dat zaakje nu eens goed opknappen; hij zocht struiken vol van het heerlijkste loof en liet de geit daarvan eten zooveel ze lustte. 's Avonds toen het tijd was om naar huis te gaan, vroeg hij: „Geitje, heb je nu wel genoeg gehad?” De geit antwoordde:

Mè, mè, ik ben zoo zat.

Ik lust niets meer, geen enkel blad.

„Ga dan mee naar huis, als je zoo zat gegeten bent,” zei de jongen.

Hij leidde de geit naar de stal terug en bond ze daar vast.

„Wel,” zei de oude kleermaker, „heeft de geit genoeg gegeten?”

„Ja zeker,” zei de zoon, „die heeft zooveel gegeten dat ze geen enkel blaadje meer lust.”

De kleermaker vertrouwde het zaakje niet; hij ging zelf naar de stal en vroeg: „Geitje, heb je genoeg eten gehad?” Het boosaardige dier antwoordde:

Waarvan heb ik genoeg gehad?

Ik ben heelemaal niet zat.

Ik sprong wel over de stronken

Hij pakte de el en sloeg daarmee de jongen de deur uit.

Maar ik vond geen enkel blad, Mè, Mè.

„O, dat leugengespuis!” riep de kleermaker, „de een is even goddeloos en slecht als de ander; ze doen geen van allen hun plicht en liegen hun oude vader voor!” En dol van kwaadheid sprong hij op zijn zoon toe en sloeg de jongen met de el zoo hard op zijn rug, dat hij het huis uittuimelde.

Nu was de oude kleermaker alleen over met zijn geit. De volgende morgen ging hij naar de stal, aaide het dier en zei: „Kom, lief geitje, nu zal ik je zelf naar de wei brengen.” Hij bond ze aan het touw en bracht ze naar een malsch plekje van de wei, waar het gras vol stond met klaver en allerlei andere bloemen die een geit zoo graag eet.

„Nu kan je je naar hartelust dik eten,” zei hij tot het dier; hij maakte het touw vast aan een pin en liet zijn geit grazen tot aan de avond. Toen vroeg hij: „Geitje, heb je nu eindelijk genoeg eten gehad?” De geit antwoordde:

Mè, mè, ik ben zoo zat,

Ik lust niets meer, geen enkel blad.

„Ga dan mee naar huis,” zei de kleermaker; hij bracht toen het dier naar de stal terug en bond het daar vast. Toen hij weg zou gaan, wilde hij nog wel eens hooren dat zijn geitje het nu beter had gehad dan met zijn luie zoons; hij keerde zich nog even om en zei: „Nu heb je je toch wel zat gegeten, hè?” Maar de geit behandelde de vader niet beter dan de zoons en riep:

Waarvan heb ik genoeg gehad?

Ik ben heelemaal niet zat.

Ik heb wel aan het touw getrokken,

Maar ik vond geen enkel blad. Mè, Mè.

Toen de kleermaker dat hoorde, schrok hij, en begreep toen dat hij zijn drie zoons zonder reden

verstooten had. „Wacht,” riep hij, „ik zal je leeren, jou on-dankbaar schepsel! Wegjagen is niet genoeg, maar ik zal je merken, zóó dat je je bij eerlijke kleermakers nooit meer durft te vertoonen.” Vlug sprong hij op, haalde zijn scheermes, zeepte de kop van de geit in en schoor die zoo glad als zijn handpalm. En om de ellestok niet tot schande te maken, haalde hij de zweep en gaf de geit zoo'n pak slaag, dat die het touw stuk trok en met groote sprongen wegvluchtte.

Nu zat de kleermaker heel alleen in zijn huis; hij was erg be-droefd en treurde om het verlies van zijn zonen. Hij had ze zoo graag weer bij zich gehad, maar niemand wist waar ze heen-gegaan waren.

Wat was er met de jongens gebeurd?

De oudste was bij een meubelmaker in de leer gegaan. Hij deed erg zijn best en leerde braaf, en toen zijn leertijd om was en hij als gezelschap een andere baas moest zoeken, gaf zijn leer-meester hem een tafeltje ten geschenke. Het was maar een heel eenvoudig tafeltje van heel gewoon hout, maar het had een goede eigenschap. Als men het neerzette en zei: „Tafeltje dek je,” dan was dat brave tafeltje ineens met een schoon wit tafellaken bedekt, en een bord met mes en vork stond er op, en verder zooveel schotels met heerlijk gekookt eten als

En zei: „Tafeltje dek je !”

er maar plaats was, en een groot glas met uitgeperst zoet druivensap gevuld stond erbij, zoo heerlijk als je nog nooit gedronken had.

De jonge meubelmakersgezel dacht: daar heb ik voor mijn leven lang genoeg aan; hij trok vroolijk en opgewekt in de wereld rond, van de eene baas naar de andere, en stoorde er zich niet aan of in de herberg, waar hij overnachten moest, goed of minder goed eten te krijgen was. Want als het goed weer was, ging hij heelemaal niet eten in een herberg, maar waar hij ook was, in het bosch of op het veld of in een wei, waar het hem beviel, nam hij zijn tafeltje van zijn rug, zette het voor zich neer en zei: „Tafeltje, dek je.” En dan had hij alles wat zijn hart begeerde.

Eindelijk bedacht hij dat hij wel naar zijn vader terugkeeren wilde, want die zou nu wel niet boos meer zijn, en met zijn Tafeltje-dek-je zou zijn vader hem wel graag weer in huis willen nemen. Zoo ging hij dan op weg naar huis. In het dorp, waar hij zijn laatste nachtverblijf moest houden, kwam hij in een herberg die vol gasten was. Deze begroetten hem vriendelijk en noodigden hem uit, bij hen te komen zitten en met hen mee te eten, want anders zou hij wel niets meer kunnen krijgen.

„Nee, dank je wel,” antwoordde de meubelmaker, „van die paar happen wil ik jullie niet berooven; wees jullie liever mijn gasten.” Zij begonnen te lachen, want ze dachten dat hij hen voor de gek hield. Maar hij zette zijn houten tafeltje midden in de kamer en zei: „Tafeltje dek je!” Oogenblikkelijk stond het keurig gedekt en vol met spijsen beladen, zoo goed als de waard ze niet had kunnen opdisschen, en het rook zoo lekker dat de gasten er verbazende trek in kregen.

„Tast maar toe, vrienden!” zei de meubelmaker, en toen de gasten zagen dat hij het waarlijk meende, lieten ze zich niet tweemaal noodigen; ze schoven bij, namen hun messen en vorken en tastten dapper toe. Maar wat hen het meeste verbaasde: als één schotel leeg gegeten was, kwam er dadelijk vanzelf een volle voor in de plaats.

De herbergier stond in een hoek en keek het zaakje aan. Hij wist niet wat hij ervan zeggen moest, maar dacht: zoo'n kok zou ik in mijn herberg best kunnen gebruiken. Intusschen hadden de meubelmaker en zijn gezelschap schik met elkaar tot laat in de nacht; eindelijk gingen ze naar bed en de jonge gezel ging ook slapen en hing zijn toovertafeltje aan de wand. Maar de herbergier kon maar geen rust vinden; hij dacht en dacht hoe hij toch ook zoo'n tafeltje zou kunnen krijgen. Eindelijk verzoon hij, dat in zijn schuur een oud tafeltje stond dat er net zoo uitzag als dat toovertafeltje. Hij haalde het te voorschijn, sloop toen op zijn teenen naar het slaapkamertje van de meubelmaker, die na die feestmaaltijd zoo vast sliep als een os, en verwisselde zijn tafeltje met het toovertafeltje. De volgende morgen betaalde de meubelmaker zijn nachtverblijf, nam zijn tafeltje op zijn rug, zonder te vermoeden dat het niet het echte was, en ging huiswaarts. Tegen de middag kwam hij bij zijn vader aan, die hem met groote blijdschap ontving. „Wel, mijn jongen,” zei hij, „wat heb je in die tijd geleerd?”

„Vader, ik ben meubelmaker geworden,” antwoordde de jongen.

„Een mooi handwerk,” zei de oude man; „maar wat heb je van je zwerftochten meegebracht?”

„Het beste wat ik meegebracht heb, is dit tafeltje,” was het antwoord.

De vader bekeek het van alle kanten en zei: „Dat is geen meesterstuk, jongen, dat is een oud leelijk tafeltje.”

„Maar het is een tafeltje-dek-je,” antwoordde de zoon; „als ik het neerzet en zeg dat het zich dekken moet, dan staan er dadelijk de smakelijkste gerechten op. Noodig maar alle familie en vrienden uit, dan kunnen die zich eens heerlijk te goed doen, want het tafeltje heeft genoeg voor allemaal.”

De vader deed het, en toen alle gasten aanwezig waren, zette de zoon zijn tafeltje midden in de kamer en beval: „Tafeltje dek je.” Maar het tafeltje bewoog zich niet en bleef even leeg als elke

andere tafel die onze taal niet verstaat. Toen begreep de arme gezelschap dat men hem zijn tafeltje ontfutseld had, en hij schaamde zich dat hij nu als leugenaar en bluffer voor al de gasten een gek figuur maakte. Die lachten hem allemaal uit, en ze moesten naar huis gaan zonder gegeten en gedronken te hebben.

De vader haalde zijn lappen goed weer voor de dag en ging als van ouds aan het kleermaken, en de zoon zocht werk bij een baas.

Die lachten hem allemaal uit.

De tweede zoon was bij een molenaar terecht gekomen en bij hem in de leer gegaan. Toen zijn leerjaren voorbij waren, zeide de meester: „Omdat je je zoo goed gehouden hebt, krijg je een ezel van me, maar dat is een heel bijzonder dier. Het trekt geen wagen voort en draagt ook geen zakken.”

„Wat doet hij dan wel?” vroeg de jonge gezelschap.

„Hij spuugt goud,” antwoordde de molenaar. „Als je hem op een doek zet en „Brikkelebrit” zegt, dan spuugt het brave dier goudstukken uit, die naar alle kanten heen rollen.”

„Dat is een fijn beest,” zei de gezelschap, hij bedankte zijn meester en trok de wijde wereld in. Als hij geld nodig had, behoefde hij alleen maar „Brikkelebrit” tegen zijn ezeltje te zeggen en dan regende

het goudstukken: hij had dan niets anders te doen dan ze van de grond op te rapen. Waar hij kwam, wilde hij altijd het beste hebben wat er te krijgen was, hoe duurder hoe liever, want zijn beurs zat toch altijd vol goudstukken.

Toen hij zoo een tijd lang in de wereld rondgezworven had, dacht hij: „ik moest vader eens gaan opzoeken; als ik met mijn goudezeltje kom, zal hij zeker niet meer boos zijn en zal hij me goed ontvangen.”

Het trof zoo, dat hij de laatste nacht ook in datzelfde dorp en in dezelfde herberg overnachten moest, waar men zijn broer het tafeltje had ontfutseld. Hij leidde zijn ezeltje bij de hand. De waard wilde het dier van hem overnemen om het op stal te zetten, maar de jonge gezel zei: „geef u geen moeite, ik zal zelf wel voor mijn ezel zorgen en hem vastbinden, want ik moet weten waar hij staat.” De herbergier vond dat wat vreemd en dacht, dat een man die zelf zijn ezel verzorgen wou, wel arm moest zijn en niet veel te verteren zou hebben. Maar toen de vreemdeling twee goudstukken uit zijn zak haalde en zei dat hij een extra goed maal verlangde, zette de waard groote oogen op; hij liep naar de keuken en zorgde voor het allerbeste wat hij in huis had.

Nadat de gezel smakelijk gegeten had, vroeg hij de waard wat hij schuldig was. Deze dacht: ik zal maar veel laten betalen, en zei dat hij er nog twee goudstukken bij moest leggen. De gezel wilde ze uit zijn zak halen, maar merkte dat die leeg was en hij zoo juist zijn laatste goudstuk had uitgegeven.

„Wacht een oogenblik, mijnheer de waard,” zei hij, „ik zal even wat goudgeld halen.” Hij ging weg, maar nam het tafellaken mee.

De waard begreep er niets van, wat de gezel ging uitvoeren. Hij was zoo nieuwsgierig, dat hij hem achterna sloop, en toen hij merkte dat zijn gast de grendel voor de staldeur had geschoven, gluurde

hij door een kier van de deur. Hij zag hoe de vreemdeling het laken onder de ezel uitspande en „Brikkelebrit” riep, en hoe het ezeltje oogenblikkelijk goud begon te spugen, zoodat het wel een regen van goudstukken leek die naar alle kanten heenvloeden.

„Wel drommels,” zei de waard, „zoo kom je makkelijk aan gouden dukaten. Zoo’n ezeltje is niet mis!”

De gast betaalde zijn rekening en ging slapen; maar de herbergier sloop ’s nachts naar de stal, nam het goudezeltje weg en zette er een ander, dat er sprekend op leek, voor in de plaats.

De volgende morgen vroeg ging de gezel met zijn ezel op stap; hij dacht niet anders dan dat het zijn goudezeltje was. ’s Middags kwam hij bij zijn vader aan, die blij was hem weer te zien en hem graag in zijn huis opnam.

„Wat is er van je geworden, jongen?” vroeg de oude man.

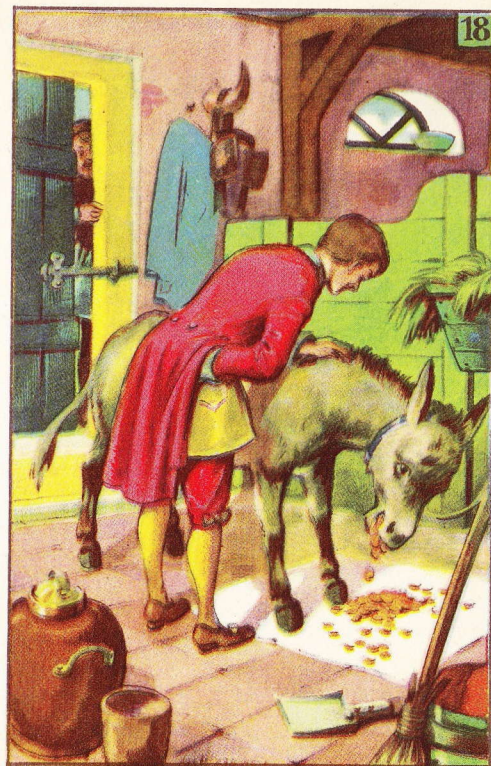
„Een molenaar, vader,” antwoordde hij.

„Wat heb je van je tochten meegebracht?” zei vader.

„Niets anders dan een ezel,” was het antwoord.

„Die zijn hier anders genoeg,” vond zijn vader. „Dan had ik nog liever een goede geit gehad.”

„Ja,” antwoordde de zoon, „maar het is geen gewone ezel,

Het begon oogenblikkelijk goud te spugen.

het is een goudezel, en wanneer ik zeg „Brikkelebrit”, dan spuugt dat brave beest een laken vol goudstukken uit. Roep maar alle familieleden bij elkaar, dan maak ik ze allemaal rijk.”

„Dat lijkt me wel prettig,” zei de vader, „dan hoef ik ook niet iedere dag zoo hard te naaien en te pikken!” Hij ging er dadelijk zelf op uit om alle familieleden, die in de buurt woonden, uit te noodigen. Zoodra het gezelschap bijeen was, liet de molenaar ze ruimte maken, hij spreidde zijn tafellaken op de grond uit en bracht de ezel in de kamer. „Let nu op!” zei hij en riep tegen de ezel „Brikkelebrit” — maar die ezel kon geen goudstukken spugen, hij verstond die kunst niet, want niet alle ezels zijn zoo knap.

De arme molenaar trok een lang gezicht; hij zag dat hij bedrogen was en vroeg zijn bloedverwanten, die erg teleurgesteld waren dat ze even arm moesten heengaan als ze gekomen waren, of ze 't hem toch niet kwalijk wilden nemen.

Er was niets aan te doen; de oude man moest weer aan 't naaien en de jongen moest zien dat hij zich bij een molenaarsbaas verhuurde.

De derde broer was bij een draaier in de leer gegaan, en

Het is een goudezel

omdat dit zoo'n moeilijk vak is, waar veel kunst aan is, moest hij de langste leertijd doormaken. Zijn broers wisten waar hij was en schreven hem een brief, waarin ze hem hun nood klaagden, hoe ze bedrogen waren en hoe de herbergier hun juist op de laatste avond voor hun thuiskomst van hun mooie tooverdingen beroofd had.

Toen de draaier zijn leertijd beëindigd had en zijn tocht als gezelschap moest beginnen, gaf zijn meester, omdat hij zoo zijn best had gedaan, hem een zak en zei: „daar zit een knuppel in.”

„De zak kan ik op mijn rug hangen,” zei de jongen, „en daar kan ik wel nut van hebben, maar wat heb ik aan die knuppel? Die maakt de zak maar zwaar.”

„Dat zal ik je vertellen,” antwoordde de meester. „Als iemand je kwaad wil doen, dan zeg je maar: „Knuppel uit de zak!” en dan springt hij er uit en slaat zoo lustig op de vijanden los, dat ze zich een week lang niet bewegen kunnen, en eerst als je zegt: „Knuppel in de zak,” dan houdt hij er mee op.

De gezelschap bedankte zijn meester en hing de zak op zijn rug. Toen hij op zijn zwerftochten eens in een bosch kwam en daar door roovers aangevallen werd, riep hij gauw: „Knuppel uit de zak.” En voordat ze wisten wat er gebeurd was, kregen ze allemaal zoo'n pak slaag op hun rug, dat er een stofwolk uit vloog alsof ze in de mist zaten, en ze gingen om het hardst op de vlucht.

Tegen de avond kwam de jonge draaier in de herberg waar zijn beide broers bestolen waren geworden. Hij legde zijn rugzak vóór zich op tafel en begon te vertellen wat voor merkwaardigs hij al in de wereld gezien had. „Ja,” zei hij, „ik heb wel een tafeltje-dek-je en een goudezeltje gezien, en dat zijn goede dingen waar ik niets tegen zeggen wil; maar die zijn toch niets vergeleken met de schat die ik verkregen heb en die in mijn zak zit.”

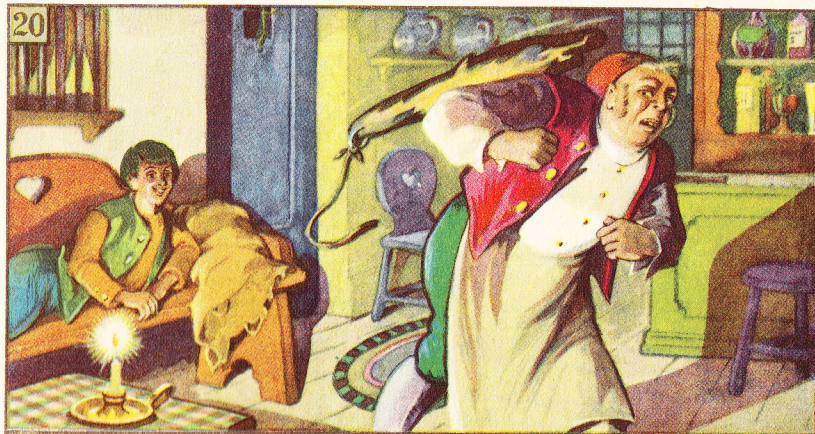
Nu spitste de waard de ooren. „Wat kan dat ter wereld zijn?” dacht hij. „Het moet zeker wel een zak vol diamanten zijn; die moest ik ook nog zien te krijgen, want van alle goede dingen zijn er drie.”

Toen het tijd was om te gaan slapen, strekte de gezelschap zich op de bank van de gelagkamer uit en legde zijn zak als kussen onder zijn hoofd. De waard, die dacht dat zijn gast in diepe slaap lag, sloop voorzichtig naar hem toe en trok behoedzaam aan de zak, om te probeeren die weg te trekken en met een andere te verwisselen. Maar daar had de draaier op gewacht, en juist toen de waard een flinke ruk wilde geven, riep hij: „Knuppel uit de zak.”

Wip, vloog de knuppel er uit en aalde de waard zoo op zijn rug, dat deze om genade smeekte. Maar hoe harder hij schreeuwde, des te steviger sloeg de knuppel de maat, tot eindelijk de waard uitgeput op de grond viel. Toen zei de draaier: „Als je het tafeltje-dek-je en het goudezeltje niet teruggeeft, dan zal de knuppel opnieuw beginnen.”

„Och nee,” smeekte de waard, „ik wil graag alles teruggeven als die duivel weer in zijn zak kruipt.” Toen zei de gezelschap: „Ik zal je maar genade schenken, maar pas op, als je weer een valsheid uithaalt!” En op zijn bevel verdween de knuppel weer in de zak, en de waard haastte zich zoo goed hij met zijn bontgeslagen lichaam kon, om het gestolene terug te brengen.

De volgende dag trok de draaier met

Des te steviger sloeg de knuppel de maat.

het ezeltje en het tafeltje naar de woning van zijn vader. De kleermaker was blij toen hij zijn jongste zoon zag, en vroeg hem, evenals hij aan zijn andere zoons gevraagd had, wat hij in den vreemde had uitgevoerd.

„Vader, ik ben draaier geworden,” antwoordde hij.

„Dat is een kunstig vak!” zei de vader. „Wat heb je van je tochten meegebracht?”

„Een kostbaar gereedschap, vader,” antwoordde de zoon; „een knuppel in de zak.”

„Wat!” riep de vader, „een knuppel! Dat is nogal de moeite waard. Die kan je van iedere boom afhakken.”

„Maar zoo’n knuppel als ik heb, niet, hoor vader. Want als ik zeg: „Knuppel uit de zak” — dan springt hij er uit, en wie ’t niet goed met me meent, krijgt zoo’n aframmeling dat hij geen raad meer weet, en de knuppel houdt niet op, voordat mijn vijand op de grond ligt en om genade smeekt. Want kijk eens, met deze knuppel heb ik het tafeltje-dek-je en het goudezeltje weer teruggewonnen, die de schelm van een waard aan mijn broers ontfutseld had. Laat nu mijn broers allebei roepen en ook al de familie uit de omtrek, dan zal ik ze trakteeren op een heerlijk gastmaal en hun zakken met goud vullen.”

De oude kleermaker had er wel niet veel geloof in, maar deed toch wat zijn zoon hem vroeg en noodigde de heele familie te gast. Toen legde de draaier een tafellaken in de kamer, bracht het goud-ezeltje binnen en zei tegen zijn broer: „Wel broertje, praat nu maar met hem.”

De molenaar zei: „Brikkelebrit” — en oogenblikkelijk vlogen de goudstukken van alle kanten als een hagelbui op het laken neer, en het ezeltje hield niet op met goud spugen voordat allen zooveel goudstukken hadden dat ze niet meer dragen konden. Daar zou je zeker ook wel bij willen geweest zijn!

Toen haalde de draaier het tafeltje en zei tegen zijn andere broer: „Nu broertje is ’t jouw beurt,

praat jij nu met hem.” En nauwelijks had de meubelmaker „tafeltje-dek-je” gezegd, of het stond keurig gedekt en vol met de heerlijkste schotels. Nu werd er een maaltijd gehouden zooals de kleermaker nog nooit in zijn huis had aangericht, en alle bloedverwanten bleven samen tot laat in de nacht, en hadden de meeste schik. De kleermaker sloot nu zijn naald en draad, zijn el en zijn andere gereedschappen in een kast en sleet vergenoegd en blij zijn verdere levensdagen bij zijn zonen.

Maar hoe is het met de geit afgelopen, die de schuld was dat de kleermaker zijn drie zonen uit huis had gejaagd? Dat zal ik je vertellen. De geit schaamde zich dat ze zoo’n kale kop had en verstopte zich in een vossehol. Toen de vos ’s avonds thuis kwam, fonkelden hem een paar groote oogen uit de duisternis tegen, zoodat hij bang werd en terugliep. Toen ontmoette hij de beer, en omdat de vos er zoo verschrikt uitzag, vroeg de beer hem: „Wat is er met je gebeurd, broertje vos; waarom zet je zoo’n leelijk gezicht?”

„Ach,” antwoordde de vos, „er zit een grimmig dier in mijn hol, dat heeft me met zijn vurige oogen aangestaard.”

„Dat dier zullen we er gauw uitjagen,” zei de beer, die veel sterker was dan de vos en daarom veel meer praats had. Hij

De beer keek ook naar binnen

ging mee naar het hol en keek ook naar binnen, maar toen hij die verschrikkelijke vurige oogen zag, werd hij toch ook bang; met dat grimmige dier wou hij liever niet vechten en daarom maakte hij rechtsomkeer.

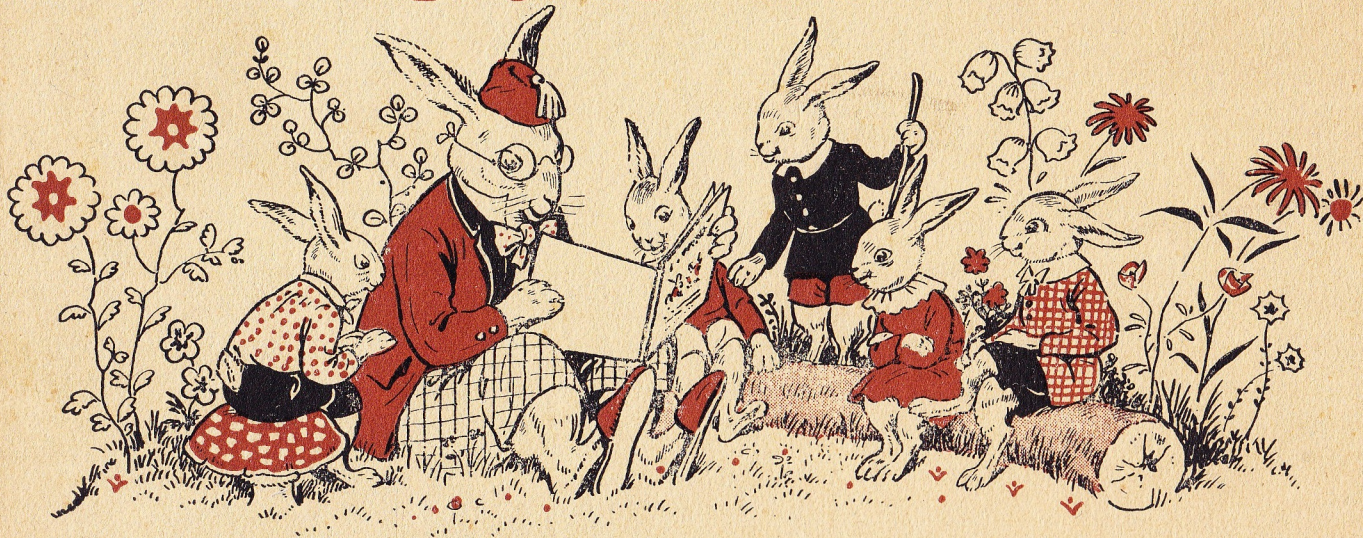
Hij ontmoette toen een bij. Die zag wel dat hij niet zoo best in zijn schik was en zei: „Beertje, je kijkt zoo verdrietig, wat is er? Waar is je vroolijkheid gebleven?”

„Je hebt goed praten,” antwoordde de beer; „er zit een grimmig dier met gloeiende oogen in het hol van de vos, en we kunnen het er niet uitjagen.”

Toen zei het bijtje: „Och beer, ik heb medelijden met je. Ik ben maar een nietig klein beestje, waar je niet eens naar kijkt als je het tegen komt, en toch geloof ik dat ik je helpen kan.” En ze vloog in het vossehol, ging op de gladgeschoren kop van de geit zitten en stak die zoo geweldig dat de geit van pijn opsprong.

„Mè, mè,” riep de geit, en liep als een dolle naar buiten, de wijde wereld in; en nu nog weet geen mensch, waar ze heen geloopt is.

Sprookjesboeken van Vader Haas

NAVERTELD DOOR FELIX ORTT MET PRENTJES VAN JAN WIEGMAN

DERDE BOEKJE

UITGAVE VAN HAAS' AZIJNFABRIEKEN N.V.

— — — HAARLEM — — —

Sprookjesboeken van Vader Haas

DERDE BOEKJE

Sprookjes van Grimm, voor de kleintjes naverteld

DOOR

FELIX ORTT